

Prelatovo pismo (avgust 2012)

“Presveta Devica Marija je za nas vzor ravnanja,” pravi prelat Opus Dei v svojem pismu. Praznik Marijinega vnebovzetja je predmet njegovega razmišljanja za ta mesec.

15. Avg. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Slovesnost vnebovzetja naše Gospe, ki jo Cerkev obhaja 15. avgusta, v tem mesecu privlači naš pogled in naša

srca. Ko zremo lepoto naše Matere, ki jo je Bog s telesom in dušo vzel v nebeško slavo, se naša otroška ljubezen še bolj vname pred tako vzvišeno podobo. Zavedajoč se našega uboštva in majhnosti jo skupaj s Cerkvijo prosimo: *Da manum lapsis, fer opem cadúcis*[1], pomagaj tistim, ki smo padli, prihiti na pomoč nam, ki smo minljivi in omejeni. Nato ji v globokem premišljevanju te vsebine s hvaležnostjo hčerá in sinov ponavljajmo skupaj s svetim Jožefmarijem: ***Mati! Mati naša, Mati moja!***

Prvo berilo pri maši nam prinaša tisti prizor, ki ga sveti Janez opisuje v Razodetju: *Tedaj se je odprlo Božje svetišče, ki je v nebesih, in v svetišču se je prikazala skrinja zaveze. (...) Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd.*[2] Ko

Benedikt XVI. – še bolj molímo zanj in za njegove namene – razlaga ta odlomek iz Svetega pisma, se sprašuje: **Kakšen je pomen te skrinje? Kaj je tisto, kar se prikaže? V Stari zavezi je skrinja zaveze prispodoba božje navzočnosti sredi njegovega ljudstva. Toda prispodoba se je že umaknila resničnosti. Tako nam Nova zaveza pravi, da je prava skrinja zaveze živa in resnična oseba: to je Devica Marija. Bog ne prebiva v kosu pohištva. Bog prebiva v neki človeški osebi, v nekem srcu: v Mariji, ki je v svojem naročju nosila večnega Sina, učlovečenega Boga, Jezusa, našega Gospoda in Odrešenika.[3]**

V Njej se po utelešenju Besede v njenem prečistem telesu na popoln način izpolnjujejo božje obljube starodavnemu izraelskemu ljudstvu. Bog je sklenil novo in dokončno zavezo, vendar ne z nekim narodom,

temveč z vsem človeštvom; ne na gori Sinaj, temveč v Marijinem brezmadežnem naročju, v katerem se je utelesila Beseda in prebivala med nami. Zahvalímo se naši Gospe, ker je na najpopolnejši način sodelovala z božjim načrtom, s svojo ponižnostjo, s svojo pokorščino in s svojo čistostjo. Prosímo jo, naj njene hčere in sinovi – ženske in moški vseh časov – sledimo njenemu zgledu, tako da se trudimo z božjo pomočjo gojiti kreposti, ki blestijo na naši Materi.

Ob tej slovesnosti vas vabim k premišljevanju in uresničevanju sklepov, ki jih lahko izpeljemo iz kontemplacije tega prizora, sledeč naukom svetega očeta ter svetlemu zgledu svetega Jožefmarija.

Avtor pisma Hebrejcem spominja, da je bil najpomembnejši prostor starodavnega jeruzalemskega templja *Presveto*. *V njem je bil zlat*

kadilni oltar in skrinja zaveze. Ta je bila z vseh strani obložena z zlatom. V njej je bila zlata posoda z mano in Aronova palica, ki je ozelenela, in tabli zaveze.[4] Zadržimo se pri skrinji, ki je prispodoba Marije. Dejstvo, da se je nahajala v najbolj svetem delu templja, nam že samo po sebi govori o posebni bližini in intimnosti Device Marije z Bogom. ***Večji od tebe je samo Bog!***[5] ji veselo vzklikamo, ker – zedinjeni s svetim Jožefmarijem – čutimo to nujo. Obe tabli zaveze, ki ju je Bog dal Mojzesu, sta izražali voljo Boga, da bi vzdrževal zavezo s svojim ljudstvom, če le-to ostane zvesto njegovi zavezi. Sveto pismo pripoveduje, kako je bil Izrael kljub vsej Gospodovi skrbi vedno znova nezvest. Toda presveta Devica ni bila takšna, kajti, kakor poudarja papež, **Marija je skrinja zaveze, ker je vase sprejela Jezusa; vase je sprejela celotno vsebino božje volje, božje resnice; vase je**

sprejela tistega, ki je nova in večna Zaveza, ki je dosegla vrhunec z žrtvovanjem lastnega telesa in krvi: telesa in krvi, ki ju je prejel od Marije.[6]

Tukaj odkrijemo prvi nauk naše Matere, ki ga želimo globlje ponotranjiti in ga živeti: povabilo, naj vsak dan iščemo kar najpopolnejšo zedinjenost s sveto božjo voljo, v prijetnih trenutkih in predvsem v tistih drugih, ki so neprijetni in zahtevajo žrtve. Zvestoba božji volji v težkih okoliščinah je najbolj jasen preizkus pravilne naravnosti naših namenov in trdnosti naše želje, da bi od blizu sledili Jezusu. Ali se vam ne vračajo v spomin tiste besede svetega Jožefmarija iz neke molitve k Svetemu Duhu? **Hočem, kar hočeš, hočem, ker hočeš, hočem, kakor hočeš, hočem, kadar hočeš ...[7]**

Na še drugačen način vztraja pri isti odločitvi za zvestobo, ko zapiše:

***Verjetno si kdaj s sveto
nevoščljivostjo pomislil na
mladostniškega apostola Janeza,
“quem diligebat Iesus”, ki ga je
Jezus ljubil. – Ali ti ne bi bilo všeč,
če bi si zaslužil, da bi te imenovali
“tisti, ki ljubi božjo voljo”? Stori
vse, kar je za to potrebno, dan za
dnem.[8]***

To hrepenenje se bo spremenilo v
resničnost, če si odločno
prizadevamo, da bi se poistovetili z
Gospodom v vseh dogodkih v našega
dneva, začeniš z najbolj
malenkostnimi. ***Za tistega, ki ljubi,***
je učil naš ustanovitelj, ***ni***
nepomembnih podrobnosti. Kajti
ljubezen naša dejanja naredi
velika, in največja malenkost
lahko doseže junaške razsežnosti.
Kako prijetna je božjim očem
zvestoba na teh področjih, stalna
majhna mrtvičenja! Kako bodo
preoblikovala voljo! Kako
povzdignejo tvojo dušo! In kako

***tvoja zvestoba v teh najmanjših
nalogah pripomore k temu, da
drugim narediš življenje
prijetnejše! [9]***

Tako je vedno ravnala naša Gospa in to na zelo konkreten način vidimo v trenutku učlovečenja ter ko je stala pod križem in videla trpeti in umreti njenega Sina. Na enak način, z enako zavzetostjo je ljubila božjo voljo tudi v drugih okoliščinah svojega življenja: ko je skrbela za njihov dom v Nazaretu; ko je sprejemala ljudi, ki so se zatekali k njej, ker so potrebovali nasvet ali tolažilno besedo; v pogovorih z Jezusom in z njenimi sorodniki o najrazličnejših temah; vedno. Tudi takrat je polnost milosti, s katero je bila Marija obdarjena že od prvega trenutka njenega brezmadežnega spočetja, neprenehoma rasla skladno s popolnostjo njenega odgovora na nagibe Svetega Duha.

V skrinji zaveze je bil poleg tabel zapovedi tudi obrok mane, s katero je Bog hranil ljudstvo med njegovim potovanjem po puščavi. Ta hrana – tako je učil Jezus sam v govoru o kruhu življenja v Kafarnaumu[10] – je bila znamenje evharistije, resničnega Kristusovega telesa in krvi, ki ga pod tančico zakramenta hranimo v naših tabernakljih in v njem častimo Gospoda ter se hranimo s tem velikim Zakladom. On je postal nova mana za tiste, ki potujemo proti večnemu bivališču.

Bodimo pozorni na to, da je presveta Devica Marija za nas vzor ravnanja. Kdo na zemlji je z Jezusom ravnal bolj tenkočutno in z ljubeznijo kakor ona? Kdo je najbolj pazil nanj v dolgih letih skritega življenja in javnega delovanja? Kdo ga je sprejel z večjo pobožnostjo v svetem obhajilu, potem ko je Gospod odšel v nebesa in še prej zapustil dar brez primere, svojo žrtev in svojo

zakramentalno prisotnost v rokah apostolov in njihovih naslednikov v duhovništvu? Resnično, kakor je dejal blaženi Janez Pavel II., Marija je *evharistična žena* v najvišjem pomenu besede.

Zadržite se tudi pri drugem nauku, ki se ga lahko naučimo, ko opazujemo sveto Marijo, *fœderis arca*, resnično skrinjo zaveze, kakor nam predlaga liturgija tega praznika. Naučimo se od nje bolj in bolje skrbeti za odnos z Jezusom Kristusom v besedi in v evharistiji, pri branju in premišljevanju Svetega pisma, v prisotnosti pri maši ali maševanju ter pri svetem obhajilu. Kajti ***“človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust,” je rekel Gospod. – Kruh in beseda: hostija in molitev. Sicer ne boš živel nadnaravnega življenja.***
[11]

Slovesnost 15. avgusta nam božjim hčeram in sinovom v Delu prinaša spomin na ta dan leta 1951, ko je sveti Jožefmarija, po nagibu nadnaravnega nemira, ki ga je Bog položil v njegovo dušo, obiskal sveto hišo v Loretu, da bi posvetil Opus Dei presladkemu in brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

Naš Oče je velikokrat govoril o tistih okoliščinah, ko so bile materinske nežnosti naše Gospe še posebno navzoče. Med drugim se je spominjal, kako globok vtis je nanj naredil napis nad oltarjem – *hic Verbum caro factum est*, tukaj je Beseda meso postala – ter gotovosti, da ga je Bog uslišal, ki so jo te besede pustile v njegovem srcu. Živahno ga je omenil nekaj let kasneje: ***Tukaj, v tej hiši, ki so jo zgradile človeške roke, na koščku zemlje, na katerem živimo, je prebival Bog. (...) Bil sem, in sem še vedno, ganjen: želel bi se vrniti v Loreto. Z željo, da bi podoživel***

Jezusova otroška leta ter ponavljal in premišljeval o tistem Hic Verbum caro factum est.[12].

Njegova pobožnost do Device Marije je bila vedno velika, toda umestno je pomisliti, da je od takrat izkušal veliko rast te pobožnosti, ki se ni nehala razvijati do njegovega odhoda v nebeško bivališče. Sedaj želim v vaša premišljevanja položiti še drug izraz te rasti sinovske pobožnosti našega ustanovitelja do Device Marije pod vodstvom Svetega Duha. Govorim o besedah, ki jih je 23.

avgusta 1971 zaslišal v dnu duše, dan po prazniku Marijinega brezmadežnega Srca, ki se je takrat praznoval 22. avgusta: ***Adeámus cum fidúcia ad Thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur.***

Naš Oče je bil takrat nekje na severu Italije, kjer je delal in počival. To so bila leta, ko se je njegova molitev za Cerkev, za papeža, za Delo, za vse

duše dvigala v nebo s posebno zavzetostjo. ***Prej nisem prosil***, nam je zaupal aprila 1970. ***Živel sem na tak način, ker sem razumel, da je bolje zaupno prepustiti se Bogu. To je bilo dobro v tistih prvih trenutkih, kajti tako je bilo očitno, da je vse Njegovo. Kljub temu sedaj mislim, da moram prositi, in bolje razumem vso moč teh Gospodovih besed: Prosíte in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! (Mt 7, 7).Prepričan sem, da je treba veliko moliti, in svojo molitev hočem položiti v tisočkrat blagoslovljene Marijine roke***[13].

Nekaj tednov kasneje, 6. avgusta leta 1970, ga je Gospod potrdil v tem razmišljanju ter ga z nujo spodbujal k neprenehni molitvi: ***Clama, ne cesses!*** je kakor odmev besed preroka Izaija odzvanjalo v duši svetega Jožefmarija[14]. Tem božjim besedam je sledila vrsta obiskov

različnih marijanskih svetišč po Evropi in Ameriki. Kakor sem vam pravkar napisal, je 23. avgusta 1971 prejel potrditev, da se je bilo nujno zateči k Mariji, da bi bila njegova molitev uslišana.

Tisti dan je don Álvaro in meni odprl svojo dušo, kakor je storil vedno, ter nama dejal: ***Danes zjutraj, medtem ko sem zajtrkoval, mi je Gospod v misli položil te besede. So kakor odgovor na to skupno klicanje, ki se je včeraj, na praznik brezmadežnega Marijinega Srca, dvigalo v nebo, kajti vsi smo veliko molili. Prositi moramo tako, da se zatekamo k božjemu usmiljenju, ne moremo prositi za pravičnost! Če bi lahko le od daleč zaslutili božjo pravičnost, bi prišli v zadrego in ne bi mogli dvigniti glave; tolikšna je njegova neskončna popolnost! Zateči se moramo k njegovemu usmiljenju, k njegovi ljubezni. Ubogo človeško srce takoj prosi,***

***kakor da bi imelo nekakšne
pravice, pa vendar nimamo
pravice do ničesar! Lahko pa se
napolnimo z njegovim zaupanjem
preko Marijinega posredovanja,
kajti njegovo usmiljenje je tako
neskončno, da ne more nehati
usliševati svojih otrok, če razen
tega prihajajo k njemu po njegovi
Materi[15].***

Prepisal sem vam zaupnosti našega
Očeta v želji, da bi jih močno
ponotranjili. Veliko vam govorim o
molitvi, kot ste verjetno opazili, saj je
slednja gotov način, da dosežemo vse
milosti, ki jih potrebujejo Cerkev,
papež, Delo, duše in vsakdo izmed
nas. Nenehno se trudimo ne le za to,
da bi kar najbolje opravili
premišljevalno molitev v času, ki ji je
namenjen, temveč tudi za prosilno
molitev za tolike namene: prosimo z
vero, s ponižnostjo, z vztrajnostjo; s
stalnim mirom in veseljem, ker smo
božji otroci in otroci svete Marije ter

se bomo vedno imenovali
zmagovalci.

11. julija sem lahko šel v Fatimo, v *capelinho*, skupaj z vami vsemi. Molili smo tesno združeni z vašimi nameni ter prosili za Cerkev, za papeža in njegove sodelavce, za Delo, za vse človeštvo. Ni bilo težko misliti na tiste priložnosti, ko se je naš Oče odpravil v to “zatočišče”, kakor je pravil on, da bi spremljal vsako od svojih hčera in vsakega od svojih sinov iz tistega in prihodnjega časa: kako dobro je biti skupaj z Devico Marijo!

Trenutno se posvečam mnogim nalogam, tudi v teh avgustovskih dneh: pomagajte mi z vašo nenehno molitvijo uresničevati te dolžnosti. Predlagam vam, da ponovno preberete in razmišljate o tem, kar je naš Oče 7. avgusta 1931 [16] napisal o trenutku povzdignjenja svete hostije pri maši; kajti med tistimi moškimi in

ženskami, ki morajo postaviti
Kristusa na vrh vseh človeških
dejavnosti, si tudi ti, hči moja, sin
moj: počasi se izprašaj, kako to
uresničuješ.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. avgust 2012.

[1] Molitveno bogoslužje, praznik
Marijinega vnebovzetja, slavlina
pesem pri prvih hvalnicah.

[2] Rimski misal, praznik Marijinega
vnebovzetja, prvo berilo (*Raz* 11,19;
12,1).

[3] Benedikt XVI., homilija na
praznik vnebovzetja, 15. 8. 2011.

[4] *Heb* 9, 4.

[5] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 496.

[6] Benedikt XVI., homilija na praznik vnebovzetja, 15. 8. 2011.

[7] Sveti Jožefmarija, avtografski rokopis, april 1934.

[8] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica (Forja)*, št. 422.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije leta 1945.

[10] Prim. *Jn* 6, 26-59.

[11] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 87.

[12] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 12-13.

[13] Sveti Jožefmarija, Zapiski z romanja v Fatimo, 14. 4. 1970.

[14] Prim. *Iz* 58, 1 (*Vulgata*).

[15] Navedeno v: Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, str. 185.

[16] Prim. Sveti Jožefmarija, Zasebni zapiski, 7. 8. 1931, št. 217 (glej: A. Vázquez de Prada, “El Fundador del Opus Dei”, vol. I, str. 380-381).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
avgust-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2012/) (10. Mar. 2026)